

CESTA S POSLÁNÍM

Být na cestě hrdiny se svým posláním. Co je mým smyslem a mým posláním. Jak objevit své poslání. 4 dveře a úrovně k našim osobním posláním v životě. Co je mise, vize a poslání.

Když jsem tvořil tento díl, který se zabývá posláním, dal jsem si záměr: být maximálně pravdivý. Podělit se o základní esenci, která vám může ukázat cestu a zasvítit na téma, věru, pro člověka ne-lehké. **Poslání v životě.**

Dokonce to došlo tak daleko, že jsem v čase příprav strávil dva týdny úplně offline, **bez připojení a bez mobilu**. První se svou ženou, druhý rodinný i s dcerou. Ne že bych toto přímo plánoval, ale **odehrálo se to** právě v měsíci, kdy jsem tvořil tento díl.

Můj osobní kameraman dokonce odjel pryč. A byť jsem mohl zapnout svou kameru sám nebo nahrát na mobil, nakonec jsem to neudělal. Tento díl je jiný.

A tak se dnes s vámi dělím o výsledek. V textové podobě. Doporučuji nečíst rychle. Aplikujte slow reading - pomalé čtení. Nejde o to si tento díl nějak odšrtnout. Zastavujte se... a **doporučuji nečíst u počítače**. Obzvlášť v teplých dnech doporučuji starý dobrý tisk a sednout si někde ke stromu. Pokud je zima, klidná kavárna nebo ranní čaj, či západ slunce, může být dobrým doplňkem pro tento díl...

(stačí vytisknout PDF dole a dopřát si tento čas pro sebe)

Lidské poslání se pojí s bytostnou otázkou: **Kdo jsem a proč jsem tady?**

Nejspíš každá lidská bytost byla nějak naočkováána touto otázkou. Kdo skutečně jsme? A co skutečně opravdově z celého srdce uvnitř chceme? Proč jsme tady? Jaký to má smysl?

Proč jsme sem byli posláni? Jaké je naše poslání?

A je to otázka správná, protože nás vede domů. Je to něco jako pojistka v každé lidské bytosti, aby nezapomněla, kde se vzala a kdo je. Tato otázka, pokud je v lidském životě kladena, nás totiž **přivede vždy domů**. Domů je místo, kde je náš zdroj, naše naplnění, náš dobrý pocit, náš klid, jednota, plnost a vše, co potřebujeme.

Už tím, že si ji klademe, že nás vůbec napadla, že se jí zaobíráme, už to nás s domovem okamžitě spojuje.

Proto je otázka na naše poslání tak důležitá. A tak tajemná zároveň.

Pokud známe odpověď, získáváme plný přístup **k neomezeným zdrojům** samotného života. Dostáváme se k podstatě tvoření a zdrojové energii, k životní síle, k práně bytí, k či života. To proto nás tato otázka tak přitahuje. Protože její odpověď dává klíč. Otevírá pomyslnou skříňku života a my v ní pak nalézáme skrz odpovědi **sami sebe**.

A světe div se, ve chvíli kdy potkáme sebe, ve skutečném světle, naše pravé já, potkáváme i hojnost, štěstí a **prosperitu všech úrovní**. To proto nás energie tohoto slova - poslání - tak přitahuje.

Může být odpověď na tuto otázku ve skutečnosti tím svatým grálem, které lidstvo hledá a za kterým jde?

Je tím kouzelným prstenem, který nám nad životem dává absolutní moc?

Možná ano. Když bytostně víme, kdo ve své pravé podstatě jsme, objevíme svůj smysl, své poslání a tím absolutní moc života.

Co je tedy tou odpovědí?

Co když je řešením už jen samotná otázka?

Co když jen její **položení dává do pohybu celý vesmír** a tím nás vede?

Je ironií života, že dát odpověď do slov možná není možné.

Lze chodit okolo a popisovat, ukazovat tím směrem.

A tak ukážu na čtyři směry, čtyři úrovně, kde teď za mě a u mě leží odpovědi. Tam prozkoumávám, tam objevuji, tam směřuje má zvědavost a tam někde zažívám největší naplnění a pocit, že mám smysl a to, co dělám má smysl.

Nechť vás inspirují. Ať se v nich pro vás otevřou dveře a **přijdou vhledy a uvědomění**, které ukážou na odpověď **právě pro vás**. Nechť je teď pro vás otázka položena...

Co je mé poslání?

POSLÁNÍ POPRVÉ: BÝT A ŽÍT

Tím, že jsme si vědomi našeho bytí a všímáme si svého žití, tím se nejlépe poznáváme a spojujeme se sebou. A tím s naším posláním. Skrz bytí. Ne skrz honění se za něčím dalším. Skrz neustále děláním a konáním. Skrz zpomalení, uvědomění, naslouchání, zastavení. Tam někde se začne objevovat jedno slovo: **Jednota**.

Co kdyby pochopením naší pravé podstaty a našeho poslání bylo zjištění, že celý náš svět je jen jedna velká lidská hra, ve které je vlastně všechno jedno. **Co, když je životu úplně jedno, co uděláte nebo co neuděláte**. Co když tady o výsledky vůbec nejde.

Co když jsme sem byli posláni tzv. za odměnu. Co když se nemusíme o nic **snažit a usilovat**. Co když nám byl dán život jako dar, jako zkušenost, co když jsme si náš život **sami vybrali** a rozhodli se pro něj, protože jsme my chtěli. Zvolili si tuto zkušenost a prožitek, který může mít nebeský a božský charakter. Co když je, slovy Anity Moorjiani: život prostě nebe. Co když je to to nejlepší, co můžeme **zažít**?

Co když je celý život vlastně blaženost a manifestuje se skrz něj a nás něco vyššího? Co když žijeme, aby to něco (my) mohlo prožívat a zažívat a poznávat a objevovat samo sebe. Co když my jsme tím nebem, tím vyšším, tou blažeností, tím bytím, tím životem, tím bohem, tou jednotou, tou **součástí toho všeho**?

Naše zdánlivě oddělené životy možná vůbec **nejsou oddělené** a my jsme všichni spojení a propojení vláknem života a jsme **jedno**. Co když tím pochopením našeho poslání je jednota. Universe. Uni verse. Jeden verš.

Co když je naším posláním zjistit, že nemusíme vůbec nic. Že vše je dovoleno. A že nás nikdo nikdy nebude soudit za to, co jsme udělali nebo neudělali.

Co když je naším posláním jen tohle vše zjistit.

Co když je naším posláním prostě žít tady ve vesmíru. Žít ve smíru. Žít v míru s tím, jak věci jsou.

Co když je naším posláním hlavně být a tím žít.

A co když je v tomto jednotném **bytí** podstatou láska - **milovat to, co je**.

A co když podstatou **žití**, naprosto přirozenou je svoboda - **svobodně tvořit**.

Možná jsou to jediné odpovědi, které stačí znát...

Co když, to kdo jsme, je právě Láska. A co když to, proč jsme tady je totální Svoboda tvořit.

Dovolit si tento **“iracionální” pohled na poslání**, mimohmotný úhel pohledu, který nelze rozumem plně obejmout, je myslím důležité. Žádá si to jiný - plný prožitek na mnoha úrovních. Považuji ho za velmi podstatný pohled a uvědomění k tématu a otázce: Co je moje poslání?

A ano, jsou i další, mnohem uzemněnější pohledy a dostaneme se i k nim, ale pokud bychom přeskočili tento, obraz nebude celý.

V tomto pojetí je naším posláním si uvědomovat, že **jsme neustále napojeni** na zdroj životní energie a zároveň jsme tím zdrojem. A to nám dává **v pravý čas** všechny potřebné odpovědi pro cestu životem.

Nabízím nyní shrnutí k první úrovni poslání:

Naším **posláním je uvědomování si toho, kým jsme**, uvědomování si našeho bytí. A ve chvíli, kdy se to stane, zažehne se obrovský příval energie potřebného k našemu lidskému konání, k naší tvořivosti. Napojíme se na nekonečný zdroj. Na totální svobodu. Zamilujeme se do života a osvobodíme se.

A to osvobození nás doslova zaplaví štěstím, naplněním a láskou. A v tomto stavu naplnění nemůžeme jinak, než vstát a jít něco dělat. Jdeme tvořit. Jdeme konat. Jdeme

umožňovat. Přirozeně, ne rychle a ve spěchu, ne ze strachu, ne z musím. Pomalu, z lásky, protože můžeme a hlavně si nemůžeme jinak pomoci...

V tomhle stavu, kdy jsme spojení a propojení (to je ta chvíle, kdy se cítíme dobře, máme pohodu a klidnou mysl, neutápíme se ve starostech, problémech a dalších hrozných myšlenkách a příbězích, a také ty chvíle, kdy zažíváme pravý opak, klidně peklo na zemi, ale vidíme ho, uvědomujeme si ho, peklo nás nepohlcuje, ale my pohlujeme peklo - uvědomujeme si to, co prožíváme), tehdy jsme ve stavu bdělého bytí. A naše poslání je přitom tak nějak samozřejmé, máme jasno, vnímáme, co je další krok a tak tam jdeme. A pokud ne, počkáme, až jasno znova přijde. Až se bouře přežene, pak opět vyrážíme.

Tímto je naše poslání tady na zemi **naplněno**. Je to prostě žít náš obyčejně neobyčejný život. Ať se děje, co se děje, v dobrém i zlém. A každý krok, každá minuta **přítomného prožívání** pak plně naplňuje naše poslání života.

A v tu chvíli, kdy jdeme takto přítomně s posláním, přichází na řadu nový rozměr a úroveň poslání. Můžeme vidět, že to, co nás vede životem a co nás někam posílá přichází skrze naše **touhy** - skrz naplňování našich lidských tužeb.

POSLÁNÍ PODRUHÉ: LIDSKÁ TOUHA

Když nám dojde, že náš lidský život je **dárek** a že náš život a naše žití je každý okamžik to nebe, které jsme většinu života zoufale hledali, najednou máme energii k tvoření. Najednou můžeme přestat hledat a začít nacházet a skrz nacházení tvořit.

A naší **navigací** při tvoření je naše **lidská touha**. Naše sny a přání. Naše niterné přání a sny, volání našeho srdce. Touhy, za kterými nás vede naše intuice. Touhy, které se nám zjevují skrz naše spojení s bytím - z jednoty. A ty se mohou v čase měnit, proměňovat.

Přicházejí k nám skrz **inspiraci**, to je kanál spojení s naší intuicí a naší niternou touhou. Když se zklidníme, zastavíme se a zpomalíme naši mysl a začneme naslouchat, uslyšíme... **mluví k nám náš život**. Slovy Franze Kafky se nám začne život *svíjet u nohou*. Nemůže jinak, nemůže si pomoci. Začne na nás **klepat**, začne na

nás **bušit**, začne nás vést a **táhnout** a my se ocitáme na místech pro nás nových a zažíváme zkušenosti zatím nepoznané a to vše se děje a my na to jen koukáme.

Ono se to děje skrz nás a **přes nás**, ono nás to používá a nejednou ani nemusíme skoro nic dělat, ono to nějak dělá za nás, ono **se to dělá**. Najednou není třeba usilovat, je jen potřeba to nechat, **umožnit to**, jen tomu nebránit, jen to dovolit, jen dovolit životu, aby nás vedl, **dovolit**, abychom mohli být někam posláni. Dovolit, aby nás život poslal tam, kde nám bude **nejlíp**.

A světe div se, ono to tak skutečně funguje. Když to dovolíme, přijmeme to, zjistíme, že máme dobrý pocit, z toho, kde jsme a kam jsme **došli**. Prostě nás sem poslali a nám je v tom dobře. (ať jsme kdekoliv, a když ne, máme svobodu jít zase dál)

A jak nás sem poslali? Jak jsme se sem sami poslali a dostali? Skrz super vesmírnou navigaci - následováním naší touhy. Plněním našich snů, toužebnými přáními. **Následovat svá niterná přání a své touhy je naše poslání**. Tím se vždy dostaneme na ta nejzajímavější místa, přesně tam, kde máme právě být.

Zde je třeba identifikovat a dát pozor na tzv. **toxické touhy**. Do inspirace od zdroje a z naší intuice se totiž pletou i jiné kanály vysílání. A někdy je potřeba se pořádně **naladit**, abychom si všimli, který z nich právě posloucháme, a které "vysílání" následujeme.

Pokud následujeme a posloucháme toxické vysílání, toxické myšlenky, a plníme si tato nepravá přání, honíme nepravé zájmy a stanovujeme si toxické cíle, pak jsme vyčerpaní a **necítíme se dobře**.

Pak doběhneme konečně do cíle, cítíme krátké uspokojení a.. je to zase **pryč**. A už nás to táhne zase dál. Stanovit si nový toxický cíl a tak dokola, dokud se na smrtelné posteli nestačíme divit, za čím že jsme se to celý život honili a jaký to vlastně mělo smysl.

Na vině jsou toxické touhy a cíle. Mylné představy naší mysli, co je pro nás dobré. Takové myšlenky jsou **odpojeny od zdroje**, vycházejí z našich nefunkčních vzorců a návyků za celé věky a je třeba si jich všimnout a uvědomit si je.

Když si navíc všimneme, že naše myšlení nám do všeho rádo zasahuje **až příliš**, velmi se osvobodíme. S tím, že si můžeme užívat svobodněji přemýšlet a jako lidé na vyšší úrovni myslet (narozdíl od zvířat a rostlin například), často tím i na druhé straně věci komplikujeme. **Myslíme až moc**, častěji než je třeba a tím často spouštíme právě tzv. toxické myšlení.

Syd Banks řekl: "Není cílem si o sobě myslet méně, cílem je myslet o sobě méně."

A toxické myšlení, přílišná intenzita myšlení = stres, nám zabraňuje vidět jasně. Toxické **myšlenky strach** se vkrádají do našeho života a ovlivňují nás. Toxické úkoly, které naše toxické myšlení vymyslelo se vkrádají do našich kalendářů a životů. Berou nám čas a energii. Ta nám pak logicky někde chybí. **Onemocníme, netrávíme čas s blízkými, se sebou, odpočinkem** a relaxací. Ne, protože naše toxické myšlení nám nainstaluje program: toto **musím** udělat, ještě toto a toto a jinak...

Jenže tady jsme už od naší skutečné a pravé touhy daleko. Tady už naše poslání nenajdeme. Tady jsme na špatné misi, off the track. Mimo cestu.

A tak využijeme **dar touhy - vesmírné navigace** - chytře a moudře. Uvědomme si, kdykoliv sejdem z cesty. Všimněme si, kdy naše toxické touhy znečišťují jinak přirozeně čistou a zdravou vodu života. Živou vodu našich niterných tužeb a přání. Náš **přirozený proud** života.

Položme otázku, co je schováno za toxickým přáním, co je hlouběji? Co skutečně chceme? A pokud nevíme, tak v tu chvíli zpomalme, zastavme, přestaňme **kalit vodu**. A ona se po chvíli zase uklidní a pročistí. Udělá se jasno, naše vidění se zlepší, vize bude zřejmá a tím i naše další touha, náš další úkol na misi životem s posláním.

(Pokud jste si dlouho nedopřáli snít a máte pocit, že vaše touhy jsou nejasné a nekonkrétní, pak v příloze přikládám mou osobní tabulku na touhy a přání pro různé oblasti života a naše role v nich.)

A dál? Když je lidská touha naplněna, co dál? Udělat to **znovu**, znovu se zastavit, znovu naslouchat, znovu se ztišit a uslyšíme novou touhu, a ta nás opět vede, opět nás vyše

a ukáže cestu... někdy to chce **čas**. Více času než jsme ochotni dát, protože my lidé jsme netrpěliví a chceme vše hned.

Ale poslání tuto hru nehraje, má svůj čas...

POSLÁNÍ POTŘETÍ: POSLÁNÍ ČLOVĚČÍHO DRUHU

Narozdíl od jiných bytostí, které žijí na planetě, jako jsou zvířata a rostliny, jsme my lidé v poněkud jiné situaci, pokud se týká poslání.

Vnímám to tak, že každý **živočišný druh i rostlina má své jasné poslání**. Je si přesně vědoma své mise a má jasno v tom, kam jde a co má dělat. Prostě ví, kdo je. Má jasný úkol. Kytka nechodí roky do školy, aby se učila jak růst a kvést. Má jasno. **Dělá, co má**.

Je vůbec možné si myslet, že my lidé bychom to měli jinak? Že nám by toto niterné vědění a poslání příroda nenadělila? Myslím, že těžko. **Nadělila**.

Funguje to rostlinám a zvířatům, protože o tom tolik nepřemýšlí. Protože to neřeší. Prostě jim bylo přiděleno poslání, tak ho na Zemi dělají a díky tomu celý ekosystém, tak **dokonale funguje**. Protože zvířata a rostliny ho **nerozporují**, nekomplikují ho, umožňují ho a využívají ho.

A přesto nebo právě proto se vyvíjejí, rostou a **dochází k inovacím a evoluci** už po věky. Dělo se to dokonale milióny let a díky tomu jsme vznikli i my lidé. A teď jsme se postavili na dvě nohy, vypli prsa a říkáme: pozor, pozor, takhle by to dál nešlo. A začínáme do toho kecat a mluvit. (ale kdo ví, možná to není špatně, možná se potřebujeme jen na planetě posunout, nebo vyhynutím skočit zase někam dál :)

Lidem, bylo dáno něco, co je toho příčinou. Byl jim dán velký dar nedar. Bylo jim dáno **myslet**. Nejvyšší forma evolučního vývoje - člověk - může myslet, přemýšlet. A právě myšlení může být tím důvodem, proč je pro nás lidi poslání často tak **neslyšitelné**. Protože je zakryto a **přehlušeno** našim myšlením.

Předpokládejme, že jsme nejvyšší úroveň evoluce tady na zemi. Pokud měla první buňka svůj smysl, každý brouk má smysl, má svůj úkol a poslání, každý strom

nás **obohacuje** svou činností a má tu svůj účel, pak dává smysl, abychom i my tady měli své poslání, **svůj úkol**.

Úkol jako druh, nejen každý z nás. Jako má druh žížal svůj jasný úkol, musí mít lidé v evoluci svůj úkol. A tak možná to první, co potřebujeme udělat je položit si otázku, **jaké je poslání našeho druhu, lidí?** Co je náš úkol v evoluci?

Pokud bychom měli v poslání jasno jako druh, možná by pak bylo jasno i v poslání každého člověka. Najednou by naše úkoly byly zřejmější, protože **by šly stejným směrem**. Možná i každá žížala plní svůj úkol svým naprosto **jedinečným způsobem**. Ale možná každá žížala má také talent na něco specifického v rámci svého žížalího **poslání jako druhu**. Ale přijde mi logické, že společně pracují více méně na tom stejném. Kypří půdu. To, že si to sama žížala neuvědomuje není podstatné. Nemyslí na to, ale dělá to. A to je podstatné.

Stejně tak např. firma. Když má firma jasno, jaké je její poslání, a najde si lidi, kteří jdou stejným směrem, je to i jejich poslání. Pak můžou spolu někam dojít a **společně prosperovat**. Táhnou za jeden provaz, jdou jedním směrem za stejnou vizí. Pokud není poslání firmy jasné, nelze se s ním identifikovat na úrovni zaměstnanců. Pak když navíc nejsou jasné ani jejich úkoly, celý systém nefunguje a dříve nebo později se **rozpadne**.

Pokud tedy svůj dar využijeme a začneme myslet a začneme si klást otázku, **co je naše poslání jako druhu**, pak možná kapku po kapce budeme mít jasněji i v našem osobním poslání, naší vizi, naší misi a úkolech.

V tu chvíli začneme hledat v místech, které převyšují nás samotné, hledáme něco jako společnou vizi, společné poslání lidí.

Jak můžu druhým pomáhat?

Jak mohu s nimi lépe spolu-pracovat?

Jak mohu přestat škodit planetě?

Jak mohu dát na první místo přírodu?

Jak mohu dát přednost dlouhodobě udržitelné prosperitě lidí, proti rychlému osobnímu zisku?

(Chápeme skutečný význam Planet over Profit nebo People over Profit?)

Zde vyvstává velká otázka: **Kdy mám dost? Co stačí?**

Ukazuje mi nový rozměr mého života a posílá mě do míst, kam jsem dříve moc často nechodil. Posílá mě do soucitu, pokory, empatie, do lesa, do přírody. Zve mě k tomu **více naslouchat než mluvit** a mluvit a mluvit....

Tento rozměr poslání, které přesahuje naše osobní touhy nás posílá opět dál, zve nás vykouknout ven z naší bubliny, zve nás k novému poznání. K setkání se s dalšími lidmi a přírodou novým způsobem. Posílá nás dál...

POSLÁNÍ POČTVRTÉ: POSLÁNÍ S TALENTEM

Když se spojím se svým bytím, naslouchám pravidelně svým touhám a vnímám i širší rámec mého života a spojení s dalšími lidmi a planetou, pak si začnu klást otázku: **Jak můžu zrovna já přispět? Jaká je má role v tom všem?**

A nejjednodušší odpověď získáme, pokud si položíme další otázku:

Jaký mi byl dán talent?

Čím jsem byl obdařen?

Co je mi přirozené?

Co mi bylo dáno.

S čím jsem se narodil?

Talent je dar. Ne jen pro nás samotné. Talent je dar pro druhé lidi. 7 miliard lidí má své naprosto unikátní schéma talentů. Neexistuje člověk, který by viděl svět stejně. Měl stejné nadání a schopnosti a dovednosti. Unikátnost toho uvědomění je fascinující. **Každý máme naprosto dokonale specifický a unikátní talent, které absolutně zapadá do celku.**

Pokud ho tedy nevyužíváme, nejenže škodíme sobě, ale nepřispíváme celku, jak bychom mohli. **Když se my necítíme ok, vesmír se necítí ok.** Jsme jeden verš, jednota.

Když jeden nenaplnuje talent, vesmír nenaplnuje talent. Pozor, zůstává dále **dokonalý** i se svými nenaplněnými talenty, ale...

Co my víme, kdyby **1% lidí na planetě** začalo následovat své touhy a spojilo se se svým bytím a poskytlo svůj unikátní talent. Možná by došlo ke **kvantovému skoku** v evoluci.

A co 10%, 50% lidí, kteří žijí v synchronicitě se svým nadáním, silnými stránkami a talentem? Možná bychom byli svědky úžasného **přerodu a změny energie tady na Zemi**. Možná bychom našli hravě odpovědi na nejpálčivější otázky lidstva. Možná bychom jako lidstvo splnili svou část poslání... kdo ví.

Vím ale, že když následuji svůj talent, přestávám dřít a snažit se, usilovat.

Vím, že věci pak jdou přirozeně a lehce.

Vím, že tak umožňuji skvělé věci, které mi dělají radost, mám z nich dobrý pocit a naplňují mě blažeností.

A já pak v životě plynu a stav pohody a dobré nálady mám častěji a častěji.

A tak je čtvrtým z mých poslání **objevovat dále a hlouběji svůj talent**, rozvíjet ho, posouvat, prožívat ho a přidávat k němu nové talenty a dovednosti, učit se a růst, rozvíjet se, zkoušet a padat a znova se zvedat, protože tím se mohu dostat opět o kousek dál k naplnění svého jedinečného poslání a hlavně ho žít a užívat.

Tam na konci někde možná zjistím, že:

Poslání není žádná životní mantra, že to není jedna věta nebo slovo.

Že to není cejch, který mi vytetují na záda.

Tam někde zjistím, že poslání je proces. Proces konání, objevování, poznávání, hledání, činnost zvědavosti, která mě nenechá jen tak sedět. Konání, které posouvá status quo. Konání možná málo věcí, ale s velkým efektem a výsledkem.

Tam někde zjistím, že já sám jsem tím posláním vesmíru. Že já sám držím pochodeň a svítím na cestu.

Tam někde zjistím, že už jen tím, že jsem, plním své poslání. (Že si zasloužím ocenění, pochvalu, poplácat po rameni a slyšet: Takový, jaký seš stačíš, to co umíš stačí, kdo jsi, to stačí, nejsi sám, spolu to zvládneme.)

Tam někde zjistím, že poslání mám, vždy jsem ho měl a budu mít. (Ať vědomě nebo nevědomě.)

Tam někde zjistím, že poslání je síla, která mě ráno budí a dává mi energii ještě tento den žít

A pak nezbyvá než vyrazit. Užít si další **dobrodružství**. I když své poslání třeba plně nikdy nepochopím, i když si nebudu 100% jist, stejně stojí za to vyrazit, udělat další krok. Protože nikdy nevíme, co bude dál... kam nás to pošle příště...

S posláním

- David Kirš

PS:

Stalo se něco? Otevřely se nějaké dveře? Těším se, že ano.

Možná ne ihned, ale možná za hodinu se najednou otevrou, možná za rok, se to stane. Člověk nikdy neví...

Pokud chcete jít ještě dál a chcete si hrát, něco pro vás mám, dva úkoly.

Oba jsem absolvoval a obohatily mě, daly mi odpovědi, které jsem čekal a ukázaly mi cestu, tak vás do nich zvu.

Jak během 20 minut objevit své životní poslání

Tohle byl nadpis článku, který jsme před lety využili pro portál BudŠťastný. Byť portál už neexistuje, našel jsem pro vás odkaz na cvičení. Udělejte si ho. Je to malý zázrak. Mě zafungoval, mým známým a když čtu komentáře pod článkem tak i mnohým dalším. Zde odkaz na postup:

<http://budstastny.cz/blog/jak-behem-20-minut-objevit-sve-zivotni-poslani/>

Ptáte se, zda jsem brečel? Ano. A mám z toho poslání? Ano. A používám ho dodnes? Ano, byť veřejně jsem ho moc nesdílel. Dnes s vámi SuperHrdiny udělám výjimku.

Tady je, je moje, mám ho rád, ta věta se ve mně prohlubuje a světe div se, naplňuje se vskutku zajímavými příběhy. Toto cvičení jsem si dělal v letech, kdy o nějakém Davidovi mnoho lidí nevědělo.

Mé poslání je: Čerpat energii ze-mě a inspirovat druhé.

A vaše? Pokud se budete chtít tady ve skupině podělit, bude to skvělé. Dole je možnost. Nebo mi soukromě napsat na superhero@davidkirs.cz.

(Dávám do přílohy i toto cvičení jako PDF, až půjdete pod strom nebo do kavárny, nezapomeňte taky vytisknout.)

24 hodin jen pro vás

Druhá výzva je poněkud delší než 20 minut, ale můžete ji s tou první krásně spojit. Tady je...

Kdy naposledy jste si dali 24h, den a noc jen pro sebe? Jen vy a vaše myšlenky, váš život a svět. Žádné počítače, mobil, žádní lidé, rodina, přátelé. Žádná práce a povinnosti. Prostě den jen pro vás. Tak ten den si dopřejte a dejte si pro něj záměr:

Co je mé poslání?

Říká se mu někdy Medicine Walk nebo takový malý Vision Walk. Všemi deseti doporučuji ho absolvovat v přírodě. Nejlépe v lese, co nejstarším. Prales ideálně 😊 Chráněné území, staré velké stromy aspoň.

Naplánujte si tento den. Dejte si ho do kalendáře. Dejte si pro něj záměr. A těšte se až přijde.

Každý takový den mě oblažil a vyživil. Tato forma je vhodná pro muže i ženy. Silnější povahy si mouhou dopřát půst a jen pít. Absolvoval jsem i delší vision quest s programem na 10 dní, více o tomto programu pro muže např. na www.cestapravehomuze.cz.

Užijte si svých 24 hodin. Neodkládejte je. Dáte si je do kalendáře raději ihned že? :)

FAQ: Mise, vize, poslání a jejich rozdíl?

Budu stručný, protože se této oblasti ještě více pověnujeme v dalších dílech. Ale protože tuto otázku dostávám, odpovídám:

Poslání - nejvyšší forma vnitřního vedení a smyslu života. Životní síla a nehmotný zdroj naší životní energie a směru v životě. Je jedinečné pro každého z nás a existuje pro nás v nás a díky nám, ať jsme si toho vědomi nebo ne. Projevuje se na úrovni našeho osobního bytí, v našich touhách, jedinečných talentech i na vyšší úrovni v rámci lidského druhu.

Vize - naše schopnost vidět věci v budoucnosti. Je to naše představivost a schopnost zaměřovat pozornost směrem, kam nás táhne naše touha. Může být ohraničena praktickým cílem nebo přesahovat náš život. Je to naše schopnost snít, přát si a toužit. Automaticky ještě neznamená, že své vize umíme také naplňovat a zhmotnit. Je to ale první krok na cestě.

Mise - je proces konání, kdy víme, co chceme a jdeme si za tím. Víme, kam a jak jdeme a kdy tam chceme být. Ideálně mise naplňuje naši vizi, uzemňuje ji a rozpadá v realitě na milníky a cíle. Mise stanovuje plán cesty, resp. určuje další krok.

Superhero si uvědomuje své poslání, má jasnou vizi a většinu svého času je na své misi. Tyto významy jsou mými osobními významy, neaspirují na objektivní význam. Takto mi osobně dávají smysl a pomáhají mi naplňovat mé vize a poslání a tvořit si zlaté roky života.

Na závěr...

Rozloučím se s malou připomínkou. Nezapomeňte, že někdy si stačí jen všimnout, jak blažený a skvělý život máte. Jak úžasně se skládá, jak vás vede, jak ho už teď neomylně následujete, své poslání.

Jen se ohlédněte a zjistíte, že většinu skutečně velkých, zlomových a převratných milníků, které nasměrovaly váš život jste neplánovali. Neměli jste je pod kontrolou. Prostě se staly, prostě se to "nějak" zařídilo. Nebo nás "něco" navedlo? Kdo ví...

Váš životní příběh je jedinečný a má své poslání. Nemůže nemít. Už teď má to vše obrovský smysl. Vy máte smysl, ať jste nebo nejste si toho vědomí. Někdy jen dáváme smysl něčemu, co už svůj smysl dávno má. Ale co, i tak to stojí za to. Moc si svou cestu životem užívejte...